

Środa, 25 listopada 2009 r.

Wieloletni program 2010-2014 dotyczący przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w służbie obywateli – program sztokholmski

P7_TA(2009)0090

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady: „Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w służbie obywateli” – program sztokholmski

(2010/C 285 E/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając traktat z Lizbony, a w szczególności jego postanowienia w zakresie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości (PWBS) oraz zawarte w nim nowe ramy prawne dotyczące ochrony praw podstawowych i wzmocnienia obywatelstwa unijnego, art. 2, 6 i 7 Traktatu o Unii Europejskiej zmienione na mocy traktatu z Lizbony, protokół 8 do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) dodany na mocy traktatu z Lizbony, dotyczący przystąpienia UE do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC), a także Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej (Karta), która ma taką samą wartość prawną jak traktaty,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 czerwca 2009 r. pt.: „Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w służbie obywateli” (COM (2009)0262), przedstawiający jej priorytety w zakresie PWBS na lata 2010–2014 i zawierający ocenę programu haskiego i planu działania (COM(2009)0263) oraz odpowiednią tablicę wyników dotyczącą realizacji (SEC(2009)0765), a także uwagi parlamentów krajowych, społeczeństwa obywatelskiego oraz agencji i organów UE,

- uwzględniając projekt dokumentu prezydencji Rady z dnia 16 października 2009 r., zatytułowany „Program sztokholmski – Otwarta i bezpieczna Europa w służbie obywateli” (14449/09),

- uwzględniając wspólne posiedzenia Komisji Prawnej, Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz Komisji Spraw Konstytucyjnych, które odbyły się zgodnie z art. 51 Regulaminu,

- uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,

- A. mając na uwadze, że od wejścia w życie traktatu z Amsterdamu PWBS stanowi ważny cel Unii Europejskiej; mając na uwadze, że należy powrócić do pierwotnego ducha programu z Tampere, który obejmował aspekty prawa karnego i cywilnego i skupiał się na zasadach państwa prawa oraz na przestrzeganiu praw człowieka i podstawowych wolności,

- B. mając na uwadze, że globalizacja oddziałuje nie tylko na sektor finansowy, ale w coraz większym stopniu również na PWBS; mając na uwadze, że pociąga to za sobą potrzebę bardziej całościowego podejścia oraz środków pozwalających zająć się pilnymi zagadnieniami migracji i azylu, a w szczególności wymaga głębszych zmian i ściślejszej współpracy między podmiotami zajmującymi się polityką sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, rozwoju, handlu międzynarodowego i spraw socjalnych,

- C. mając na uwadze, że traktat z Lizbony, poparty niedawno czy to w głosowaniu w parlamencie, czy to w procedurze referendum, nada nowy kształt podstawom prawnym, celom, instrumentom i metodom podejmowania decyzji w dziedzinach polityki dotyczących PWBS,

Środa, 25 listopada 2009 r.

- D. mając na uwadze, że rola instytucjonalna i prawa przyznane po raz pierwszy parlamentom krajowym na mocy traktatu z Lizbony będą miały pozytywny wpływ zwłaszcza na rozwój i funkcjonowanie PWBS, między innymi dlatego, że zapewni on lepsze gwarancje poszanowania zasady pomocniczości,
- E. mając na uwadze, że w wielu dziedzinach polityki wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych rozwiązania krajowe już nie wystarczają, w związku z czym należy wypracować europejskie stanowisko w odniesieniu do międzynarodowych wyzwań, jakimi są migracja, bezpieczeństwo i technologie, w tym technologie informacyjno-komunikacyjne,
- F. mając na uwadze, że zniesienie kontroli na granicach wewnętrznych UE to jedno z największych osiągnięć integracji europejskiej,
- G. mając na uwadze, że na szczeblu UE obywatele są bezpośrednio reprezentowani w Parlamencie Europejskim, a państwa członkowskie są reprezentowane w Radzie przez odpowiednie rządy, które z kolei, zgodnie z zasadami demokracji, są odpowiedzialne przez parlamentami krajowymi; mając zatem na uwadze, że niezbędne podniesienie stopnia parlamentaryzmu w Unii Europejskiej musi bazować z jednej strony na rozszerzeniu uprawnień Parlamentu Europejskiego w całym procesie decyzyjnym w UE, a z drugiej strony na nasileniu kontroli sprawowanej nad rządami krajowymi przez odpowiednie parlamenty,
- H. mając na uwadze, że wspólne działania muszą ograniczać się do zakresu kompetencji Wspólnoty, a koncepcje europejskie powinny być przyjmowane tylko wtedy, gdy mogą one przynieść lepsze wyniki niż działania krajowe,
- I. mając na uwadze, że należy zachować prawa obywateli Unii Europejskiej i ich prawo do ochrony, szczególnie w dziedzinie ochrony danych, oraz parlamentarną kontrolę wspólnej polityki wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych,
- J. mając na uwadze, że przejrzystość musi być wartością nadrzędną w procesie stanowienia prawa, a parlamenty krajowe i obywatele powinni być w stanie rozumieć i kontrolować proces określania i wdrażania polityki w zakresie PWBS,
- K. mając na uwadze, że przystąpienie UE do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, przewidziane w traktacie z Lizbony, nie będzie miało wpływu na ochronę praw podstawowych w samej UE, której podstawą w tej dziedzinie jest Karta praw podstawowych i orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości, lecz będzie stanowić cenny element dodatkowej ochrony, przy czym konieczne będzie wyraźne rozgraniczenie kompetencji Europejskiego Trybunału Praw Człowieka i Trybunału Sprawiedliwości,
- L. mając na uwadze, że zdecydowane i szybkie zwalczanie zorganizowanej przestępczości, oszustw i korupcji, a także ochrona interesów finansowych UE wymaga zacieśnienia współpracy policyjnej i sądowej, bardziej systematycznego udziału Europolu i Eurojustu w dochodzeniach, utworzenia prokuratury europejskiej oraz osiągnięcia faktycznych i wymiernych wyników, a także mając na uwadze, że obywatele UE chcą, by UE odgrywała większą rolę w zwalczaniu korupcji,
- M. mając na uwadze, że w wymiarze sprawiedliwości w sprawach cywilnych priorytety na najbliższe pięć lat muszą odzwierciedlać potrzeby wyrażone przez obywateli i przez sektor przedsiębiorstw,
- N. mając na uwadze, że zasada wzajemnego uznawania, która stanowi fundament PWBS, wymaga wzajemnego zaufania oraz zaufania do systemów prawnych innych krajów, a także mając na uwadze, że wartości te mogą wynikać tylko z wzajemnego poznania i zrozumienia, tworząc tym samym europejską kulturę sądowniczą,
- O. mając na uwadze, że europejska przestrzeń sądowa musi się opierać na europejskiej kulturze sądowniczej wśród prawników, sędziów i prokuratorów, zasadzającej się nie tylko na prawie Unii, lecz rozwijanej w oparciu o wzajemne poznanie i zrozumienie krajowych systemów sądownictwa, gruntowną modernizację uniwersyteckich programów nauczania, wymiany, wizyty studyjne i wspólne szkolenia przy aktywnym wsparciu ze strony europejskiej sieci szkolenia kadr wymiaru sprawiedliwości i Akademii Prawa Europejskiego,

Środa, 25 listopada 2009 r.

- P. mając na uwadze, że wzajemne zaufanie zależy również od ciągłej oceny skuteczności i wyników poszczególnych systemów krajowych, prowadzonej zarówno na szczeblu krajowym, jak i na szczeblu europejskim; mając w związku na uwadze potrzebę wzmiankowania nieocenionej pracy, jaką w Radzie Europy wykonuje Europejska Komisja ds. Skuteczności Wymiaru Sprawiedliwości,
- Q. mając na uwadze, że w dalszym tworzeniu europejskiej kultury sądowniczej aktywną rolę odgrywać muszą sieci europejskie utworzone w poszczególnych sektorach systemu sądowniczego (Europejska Sieć Rad Sądownictwa, Europejska Sieć Rad Sądownictwa, Sieć Prezesów Sądów Najwyższych Unii Europejskiej, sieć Eurojustice obejmująca europejskich prokuratorów generalnych, Europejska Sieć Sądowa w sprawach cywilnych i handlowych oraz sieci obejmujące prawników), a także uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 września 1991 r. w sprawie ustanowienia Akademii Prawa Europejskiego ⁽¹⁾, swoje stanowisko z dnia 24 września 2002 r. w sprawie przyjęcia decyzji Rady dotyczącej ustanowienia europejskiej sieci szkolenia kadr wymiaru sprawiedliwości ⁽²⁾, swoją rezolucję z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie roli sędziego krajowego w europejskim systemie wymiaru sprawiedliwości ⁽³⁾ oraz swoje zalecenie z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie rozwoju obszaru sprawiedliwości UE w sprawach karnych ⁽⁴⁾,
- R. mając na uwadze, że w ostatnich latach znacznie wzrósł poziom cyberprzestępczości, co pociąga za sobą bardziej skomplikowane wyzwania dla sądownictwa i stanowi obciążenie dla wydajności sądów; mając na uwadze, że w związku z tą sytuacją niezbędne jest rozważenie ustanowienia wyspecjalizowanego w tej dziedzinie europejskiego sądu ds. cyberprzestępczości,

Przyszłość PWBS w czasie obowiązywania traktatu z Lizbony

1. zauważa, że nowy wieloletni program w zakresie PWBS prawdopodobnie zostanie przyjęty i będzie wdrażany zgodnie z nowymi ramami prawnymi określonymi w traktacie z Lizbony, więc już teraz musi on zawierać wszystkie innowacje, zgodnie z którymi:

- potwierdzono, że współpraca w obszarze Schengen, uświęcająca swobodny przepływ osób w UE, stanowi podstawowy element PWBS, a strefa Schengen powinna być dalej rozszerzana,
- ochrona i wspieranie praw podstawowych wszystkich ludzi oraz budowanie Europy praw, sprawiedliwości, solidarności i różnorodności, to bezwzględne i zasadnicze wartości polityki europejskiej; są one jednym z najważniejszych punktów programu prac na szczeblu europejskim, a rolą instytucji UE będzie przestrzeganie zasady równych praw wszystkich ludzi,
- dojdzie do wzmocnienia procesu decyzyjnego poprzez zastosowanie zwykłej procedury ustawodawczej pod nadzorem prawnym Trybunału Sprawiedliwości,
- dodatkowe zabezpieczenia zapewnią ścisłe przestrzeganie zasady pomocniczości i zasady proporcjonalności w zakresie PWBS, umożliwiając pewnej liczbie parlamentów krajowych wszczęcie „procedury alarmowej”, a także dając pojedynczym państwom członkowskim prawo użycia „hamulca bezpieczeństwa”, jeżeli uznają one, że projekt instrumentu prawnego w dziedzinie współpracy sądowej w sprawach karnych może dotyczyć istotnych elementów ich porządku wewnętrznego; stosowanie „hamulca bezpieczeństwa” zasadniczo powinno doprowadzić do zacieśnienia współpracy zwartej grupy państw chcących zintegrować swoje działania polityczne;

⁽¹⁾ Dz.U. C 267 z 14.10.1991, s. 33.

⁽²⁾ Dz.U. C 273 E z 14.11.2003, s. 99.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0352.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0386.

Środa, 25 listopada 2009 r.

2. zauważa, że działania UE staną się bardziej wiarygodne, gdy będą opierać się na nowych lub zreformowanych ramach prawnych, obejmujących nowe przepisy dotyczące ochrony praw podstawowych, w tym praw mniejszości narodowych, nowe przepisy dotyczące zapobiegania wszelkim formom nierównego traktowania, zwłaszcza nierównego traktowania mężczyzn i kobiet (art. 8 TFUE) lub wszelkim formom dyskryminacji (art. 10 TFUE), przepisy wspierające przejrzystość we wszystkich instytucjach, organach, urzędach i agencjach UE (art. 15 TFUE), przepisy dotyczące ochrony danych osobowych przed nadużyciami ze strony podmiotów prywatnych lub publicznych (art. 16 TFUE), ochrony dyplomatycznej i konsularnej (art. 23 TFUE), wspólnej polityki w dziedzinie azylu i imigracji (art. 77 i nast. TFUE), lepszej integracji obywateli krajów trzecich (art. 79 ust. 4 TFUE) oraz poprawy administracji (art. 298 TFUE);
3. podkreśla znaczenie maksymalnego rozszerzenia kompetencji Trybunału Sprawiedliwości zarówno w celu wydawania orzeczeń prejudycjalnych we wszystkich sprawach dotyczących PWBS, jak i z myślą o umożliwieniu Komisji wszczynania postępowań w sprawie naruszenia przepisów ⁽¹⁾;
4. podkreśla, że w europejskiej PWBS dostęp obywateli i przedsiębiorstw do wymiaru sprawiedliwości staje się bardziej skomplikowany i mniej przejrzysty z powodu istnienia krajowych odstępstw oraz że w związku z tym należy w miarę możliwości unikać wprowadzania takich odstępstw w trosce o uczciwość, spójność i prostotę;
5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że traktat z Lizbony wprowadza procedurę współdecyzji jako zwykłą procedurę ustawodawczą w zakresie PWBS, a więc w dziedzinie, w której procedury tej dotychczas nie stosowano, co gwarantuje parlamentarną kontrolę poszczególnych aspektów lub środków europejskiej polityki wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych; uważa, że włączenie Parlamentu Europejskiego w proces ratyfikacji umów międzynarodowych stanowi jedynie niezbędne uzupełnienie kompetencji i zadań, jakie przypadną mu w sferze wewnętrznych spraw UE, zwłaszcza w sprawach objętych obecnie trzecim filarem;
6. uważa, że zasada solidarności między państwami członkowskimi, a także między państwami członkowskimi a UE nabiera szczególnego znaczenia w odniesieniu do PWBS i musi się przekształcić w aktywną, obowiązkową solidarność, zwłaszcza jeżeli chodzi o kontrolę na granicach, imigrację, ochronę ludności i klauzulę solidarności;
7. podkreśla, że UE opiera się na zasadzie wolności; zauważa, że by wolność wspierać, trzeba dążyć do bezpieczeństwa zgodnie z zasadami państwa prawa i z obowiązkami w zakresie praw podstawowych; stwierdza, że równowagę między bezpieczeństwem a wolnością należy postrzegać w tej perspektywie;

Spójniejszy, bardziej przejrzysty i bardziej demokratyczny program wieloletni

8. uważa, że program sztokholmski powinien w szczególności:
 - dotyczyć problemów migracji i solidarności,
 - ustanawiać lepszą równowagę między bezpieczeństwem obywateli (np. ochrona na granicach zewnętrznych, ściganie przestępstw transgranicznych) a ochroną ich praw indywidualnych,
 - zapewniać obywatelom właściwy dostęp do wymiaru sprawiedliwości oraz
 - rozwiązywać praktyczne problemy, z jakimi obywatele Unii Europejskiej spotykają się w sprawach podlegających różnym porządkom prawnym;

⁽¹⁾ Z zastrzeżeniem art. 10 protokołu 36 w sprawie środków tymczasowych oraz art. 276 TFUE.

Środa, 25 listopada 2009 r.

9. uważa, że przy realizacji tego programu najważniejszym celem powinno być zadbanie w duchu lojalnej współpracy, by obywatele cieszyli się pełną i równorzędną ochroną praw podstawowych bez względu na miejsce pobytu oraz niezależnie od tego, czy stykają się z władzą publiczną sprawowaną przez UE, w tym jej agencje i organy, czy przez państwa członkowskie, oraz że nikt nie powinien być pokrzywdzony przy korzystaniu z podstawowych wolności przysługujących obywatelom UE zgodnie z tradycją praw człowieka i praworządności wspólną wszystkim państwom członkowskim;

Współpraca międzyparlamentarna

10. zwraca uwagę na fakt, że nowe ramy prawne i instytucjonalne, utworzone na mocy traktatu z Lizbony, umożliwiają dalsze działania w zakresie PWBS tylko i wyłącznie przy należyтым i odpowiednim współdziałaniu Parlamentu Europejskiego, parlamentów krajowych i społeczeństwa obywatelskiego, mającym na celu prowadzenie otwartej debaty o charakterze ciągłym;

11. apeluje, by proces tworzenia prawa na szczeblu UE i na szczeblu krajowym był przejrzystszy, a także z zadowoleniem przyjmuje korzystanie ze zwykłej procedury ustawodawczej, która umożliwi jak najszersze stosowanie prawa do dostępu do dokumentów i informacji w procesie decyzyjnym, zwłaszcza w przypadku wniosków, które mogą mieć wpływ na prawa jednostki i obywatela, bez względu na to, czy inicjatywę przedkłada Komisja, czy grupa państw członkowskich;

12. oświadcza – w trosce o przejrzyste stanowienie prawa na poziomie międzynarodowym, w której to dziedzinie Komisja uzyskała kompetencje wspólnotowe, pozostawiając Parlamentowi jedynie prawo do wyrażenia zgody, co szczególnie wyraźnie pokazał rozwój wydarzeń związanych z Haską Konferencją Prawa Prywatnego Międzynarodowego – że zobowiązuje się do uważnego śledzenia działań Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego; podejmuje się patronować utworzeniu forum parlamentarnego, otwartego dla zainteresowanych posłów do PE i do parlamentów krajowych, aby dostarczać parlamentarzystom informacji o działaniach Konferencji oraz o jej pracach i osiągnięciach, a także umożliwić publiczną debatę nad różnorodnymi kwestiami;

13. wyraża zadowolenie z faktu, że traktat z Lizbony tworzy ramy oceny polityki w zakresie PWBS, oraz wzywa do wprowadzenia, szczególnie w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości, solidnego systemu monitoringu i oceny, skupiającego się na jakości, wydajności i sprawiedliwym charakterze obowiązujących instrumentów prawnych, wymierzania sprawiedliwości i ochrony praw podstawowych, przy ścisłym udziale Parlamentu Europejskiego i parlamentów krajowych; w związku z tym:

— zauważa, że obecnie w PWBS funkcjonuje kilka systemów oceny, które należy skonsolidować, ujmując je w jednolite i spójne ramy obejmujące wszystkie aspekty oceny, od ocen ex ante do oceny wdrażania prawodawstwa,

— uważa, że oceny prowadzone przez różne organy UE powinny być lepiej koordynowane,

— wzywa do utworzenia systemu oceny, który da Parlamentowi Europejskiemu i parlamentom krajowym dostęp do informacji dotyczących polityki (art. 70 TFUE) oraz działań Stałego Komitetu Współpracy Operacyjnej w zakresie Bezpieczeństwa Wewnętrznego (art. 71 TFUE), Europolu (art. 88 TFUE) i Eurojustu (art. 85 TFUE) a także agencji FRONTEX, Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu oraz systemu Schengen; uważa w tym kontekście, że Parlament powinien otrzymać prawo do wydawania wiążących opinii w sprawie mianowania dyrektorów agencji (jako że sprawuje on również władzę budżetową),

Środa, 25 listopada 2009 r.

— uważa ponadto, że aby ukształtować współpracę w zakresie PWBS między Parlamentem Europejskim a parlamentami krajowymi, warto stworzyć stałe forum skupiające przedstawicieli politycznych (po dwóch przedstawicieli z każdej izby parlamentarnej i dwóch zastępców), które spotykałoby się dwa razy w roku i dzieliło wspólną przestrzeń roboczą, w której można by dzielić się w czasie rzeczywistym wszystkimi informacjami dotyczącymi PWBS, w tym informacjami zastrzeżonymi; uważa także, że przedstawicielom parlamentów krajowych należy umożliwić udział w obradach na szczeblu komisji parlamentarnych i w corocznej debacie Parlamentu Europejskiego na temat postępów w zakresie PWBS;

14. uważa, że sprawą najwyższej wagi jest zmniejszanie głębokich rozbieżności między przepisami i strategiami politycznymi zatwierdzanymi na szczeblu europejskim a ich wdrażaniem na szczeblu krajowym;

15. apeluje, by okresowa ocena rezultatów osiągniętych w programie wieloletnim stała się przedmiotem corocznej debaty w Parlamencie Europejskim, w której powinno brać udział społeczeństwo obywatelskie, a która powinna się koncentrować na ochronie praw podstawowych w UE i opierać na sprawozdaniach od Rady, Komisji, Europejskiego Inspektora Ochrony Danych i Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej, a także na ocenach i analizach przeprowadzanych przez niezależnych ekspertów, uwagach ze strony organizacji społeczeństwa obywatelskiego i rezolucjach Parlamentu;

Europa praw

16. uważa, że skuteczna ochrona i wspieranie praw podstawowych leżą u podstaw demokracji w Europie i stanowią warunek wstępny skonsolidowania PWBS; w związku z tym wyraża głębokie przekonanie, że obowiązkiem Rady i Komisji jest aktywne przedkładanie środków wspierających prawa podstawowe;

17. przypomina również o trwającym przystępowaniu UE do EKPC, w związku z czym niezwłocznie powinny się rozpocząć negocjacje w sprawie przystąpienia UE do tej konwencji;

18. wzywa Komisję do dalszych prac nad porozumieniem międzyinstytucjonalnym w świetle traktatu z Lizbony oraz konsekwencji związków między EKPC, Europejskim Trybunałem Praw Człowieka i instytucjami UE;

19. żąda przedłożenia jasnego i kompleksowego wniosku dotyczącego praw, jakie należy zagwarantować pozwanym w celu zapewnienia im sprawiedliwego procesu, i odrzuca przyjmowane obecnie podejście stopniowe;

20. przypomina, że zgodnie z traktatem z Lizbony Karta zyska charakter wiążący w takim samym stopniu, jak traktaty, i będzie mieć zastosowanie do wszystkich środków podejmowanych w zakresie PWBS, a na straży jej przestrzegania będzie stał Trybunał Sprawiedliwości; ubolewa jednak nad wprowadzeniem protokołu ograniczającego wpływ Karty na prawo krajowe dwóch państw członkowskich i ponownie podkreśla swoje zaniepokojenie nierównym traktowaniem osób, które może stąd wynikać;

21. apeluje o dokładny i niezależny przegląd konieczności, współmierności i skuteczności istniejących środków w obszarze wolności i sprawiedliwości, w tym ich wpływu na ochronę i propagowanie wartości i zasad UE oraz podstawowych praw obywateli; wzywa do przeprowadzenia oceny wpływu każdej nowej polityki, wniosku legislacyjnego i programu pod kątem praw podstawowych i wartości UE; w ocenie tej należy jasno wskazać, które z praw podstawowych mogą zostać naruszone oraz jakie środki planuje się w celu ich ochrony, zgodnie z zasadą proporcjonalności i zasadą konieczności; uważa, że na wszystkich etapach opracowywania politycznego wniosków legislacyjnych dotyczących praw podstawowych oraz praw człowieka należy się konsultować z Agencją Praw Podstawowych Unii Europejskiej, i wzywa Komisję, by sporządzała formalną odpowiedź na każde sprawozdanie APP, obejmującą listę działań proponowanych w celu zajęcia się sprawami podniesionymi przez APP;

Środa, 25 listopada 2009 r.

22. apeluje, by propagowanie wartości UE, w tym włączenie praw człowieka do głównego nurtu polityki, znalazło się na stałe w zawieranych przez Unię umowach z krajami trzecimi i we wszystkich zewnętrznych aspektach PWBS, ze szczególnym uwzględnieniem nowych narzędzi, jakie oferuje w tym zakresie traktat z Lizbony; uznaje znaczenie odpowiedniej i spójnej wewnętrznej polityki praw człowieka dla zyskania i utrzymania wymaganej wiarygodności zewnętrznej;

23. uważa, że kara śmierci jest karą okrutną, niehumanitarną i poniżającą, i wzywa Unię i jej państwa członkowskie do aktywnych działań na rzecz jej zniesienia we wszystkich krajach świata;

24. apeluje, by w zewnętrznym wymiarze polityki PWBS przestrzegano praw człowieka i podstawowych wolności, chroniono je i wspierano, oraz podkreśla z naciskiem, że współpraca międzynarodowa powinna opierać się na tych wartościach, że nie można akceptować tortur, że należy definitywnie zaprzestać wydawania obywateli w trybie nadzwyczajnym i przeprowadzić odpowiednie dochodzenie w sprawie tych praktyk, by zapewnić, że nie powtórzą się one w przyszłości;

Zwalczanie dyskryminacji, wspieranie integracji

25. wzywa do podejmowania działań mających na celu pełne poinformowanie obywateli i mieszkańców UE o przysługujących im prawach podstawowych, w tym kampanii uświadawiających skierowanych zarówno do ogółu obywateli, jak i do grup narażonych na naruszanie ich praw, nieformalnych inicjatyw edukacyjnych i antidyskryminacyjnych oraz wprowadzania problematyki równości jako istotnej części formalnych programów edukacji, a także do uwrażliwienia instytucji UE i państw członkowskich, których działalność związana jest z PWBS, na kluczowe znaczenie praw podstawowych, oraz do wskazania sposobów dochodzenia zadośćuczynienia, na poziomie krajowym lub europejskim, w przypadku naruszania tych praw;

26. podkreśla, że wzrostowi nietolerancji w UW trzeba stawiać czoła nie tylko poprzez pełne wdrożenie decyzji ramowej Rady 2008/913/WSiSW z dnia 28 listopada 2008 r. w sprawie zwalczania pewnych form i przejawów rasizmu i ksenofobii za pomocą środków prawnokarnych⁽¹⁾, ale również poprzez dalsze europejskie akty prawne w sprawie przestępczości spowodowanej nienawiścią;

27. uważa, że różnorodność jest bogactwem UE i że UE musi być bezpiecznym miejscem, w którym szanuje się różnice i specyfikę narodową i chroni osoby najbardziej podatne na zagrożenia, np. Romów; w związku z tym z naciskiem podkreśla, że priorytetem programu sztokholmskiego powinno być aktywne podnoszenie świadomości na temat prawodawstwa antidyskryminacyjnego i na temat równouprawnienia płci oraz zwalczanie ubóstwa, dyskryminacji ze względu na płeć, orientację seksualną, wiek, niepełnosprawność, przynależność wyznaniową czy światopogląd, kolor skóry, pochodzenie, obywatelstwo lub przynależność etniczną, rasizmu, antysemityzmu, ksenofobii i homofonii, a także ochrona dzieci i mniejszości; uważa, że należy zdecydowanie dążyć do pełnego wykorzystania i stosowania istniejących instrumentów i środków przeciwdziałania przemocy wobec kobiet; w związku z tym zwraca się do prezydencji hiszpańskiej i do kolejnych prezydencji, by w okresie swoich mandatów poczyniły postępy w kwestii europejskiego nakazu ochrony, aby zapewnić ofiarom przemocy związanej z płcią jednakowy poziom ochrony we wszystkich państwach członkowskich;

28. przypomina, że z punktu widzenia zwykłego obywatela jednym z największych zagrożeń dla bezpieczeństwa wewnętrznego jest wykluczenie społeczne; podkreśla, że bezrobocie oraz inne problemy finansowe, np. nadmierne zadłużenie, nasilone z powodu światowego kryzysu finansowego, zwiększają ryzyko wykluczenia, na które w ogromnym stopniu narażone są mniejszości etniczne, mogące również stać się ofiarami dyskryminacji oraz przestępstw na tle rasowym;

29. wzywa Agencję Praw Podstawowych do gromadzenia danych i opracowywania wiarygodnych i porównywalnych statystyk na temat wszystkich przyczyn dyskryminacji, w tym dyskryminacji mniejszości narodowych, oraz do równego traktowania tych różnych przyczyn, co dotyczy również porównywalnych danych na temat przemocy wobec kobiet w UE, a także do publikowania tych statystyk w łatwo zrozumiałej formie; podziela pogląd trzech prezydencji Rady (Hiszpanii, Belgii i Węgier), że ewentualnego przeglądu mandatu Agencji Praw Podstawowych należy dokonać jak najszybciej oraz że przegląd ten będzie okazją do pogłębienia współpracy z Radą Europy i do rozważenia ewentualnego rozszerzenia mandatu Agencji Praw Podstawowych, który zobowiązuje ją obecnie do analizowania sytuacji w zakresie praw podstawowych w Unii Europejskiej;

⁽¹⁾ Dz.U. L 328 z 6.12.2008, s. 55.

Środa, 25 listopada 2009 r.

30. ponownie stwierdza, że Unia i państwa członkowskie muszą podjąć uzgodnione wysiłki na rzecz pełnej integracji słabszych grup społecznych, przede wszystkim wspólnoty romskiej, poprzez wspieranie włączania ich do systemu szkolnictwa i rynku pracy oraz poprzez podejmowanie działań mających zapobiegać przemocy wobec nich;

31. podkreśla, że chociaż organy decyzyjne i prawodawcze UE przyjęły znaczną liczbę aktów prawnych w celu zwalczania wielorakiej dyskryminacji kobiet pochodzących z mniejszości, w szczególności kobiet romskich, to jednak nie można stwierdzić żadnych znaczących postępów w tym zakresie; w związku z tym wzywa państwa członkowskie do dokonania przeglądu realizacji wszystkich strategii politycznych związanych ze zjawiskiem dyskryminacji wielorakiej;

32. uważa za niezbędne, by UE przedstawiła dyrektywę i europejski plan działań w zakresie przemocy wobec kobiet, mające na celu zapobieganie przemocy, ochronę ofiar i ściganie sprawców; uważa za konieczne, by UE ustanowiła mechanizmy zapewniające włączenie problematyki płci i analizy handlu ludźmi do wszystkich dziedzin polityki, których celem jest zapobieganie handlowi ludźmi i jego zwalczanie;

Szersze prawa wynikające z obywatelstwa UE

33. wskazuje na fakt, że w wyniku wprowadzenia do traktatu z Lizbony „inicjatywy obywatelskiej” obywatele będą odgrywać bezpośrednią rolę w wykonywaniu suwerennych uprawnień Unii Europejskiej, gdyż będą po raz pierwszy bezpośrednio zaangażowani w inicjatywę prawodawczą w UE; stanowczo wzywa do wprowadzenia tego nowego instrumentu w sposób, który rzeczywiście zachęci ludzi do korzystania z niego, oraz wzywa Komisję do odpowiedniego uwzględnienia wszystkich tych inicjatyw, które spełniają wymogi prawne;

34. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że traktat z Lizbony przewiduje inicjatywę obywatelską, i wzywa Komisję, by przedstawiając wniosek dotyczący praktycznych aspektów realizacji tej inicjatywy, uwzględniła rolę Parlamentu oraz istniejące prawo do składania petycji;

35. zamierza wystąpić z nowym wnioskiem dotyczącym fundamentalnej reformy prawa dotyczącego wyborów do Parlamentu Europejskiego; ponownie podkreśla swoje stanowisko, zgodnie z którym w celu zachęcenia obywateli Europy do udziału w wyborach europejskich w miejscu zamieszkania Rada – w ramach zasad, do których ustalenia już została wezwana – powinna działać na rzecz łatwiejszego korzystania z prawa do głosowania oraz z biernego prawa wyborczego;

36. wzywa państwa członkowskie do pełnego wdrożenia praw wynikających z obywatelstwa UE, by obywatele UE mogli korzystać z prawa do swobody przemieszczania się wraz z członkami swoich rodzin, co umożliwi im podróżowanie, pracę, studiowanie, przejście na emeryturę, udział w życiu politycznym i demokratycznym oraz prowadzenie życia rodzinnego bez żadnych ograniczeń w całej UE, oraz do jednoczesnego zagwarantowania, że zachowają oni prawo do wszelkich świadczeń socjalnych, niezależnie od miejsca zamieszkania; uważa, że państwa członkowskie powinny zadbać, by obywatele UE mogli bez trudu korzystać z prawa do głosowania w wyborach lokalnych;

37. wzywa państwa członkowskie, by bez uszczerbku dla ustawodawstwa krajowego w zakresie prawa rodzinnego zapewniły swobodny przepływ obywateli UE i ich rodzin, w tym zarówno zarejestrowanych związków partnerskich, jak i małżeństw, zgodnie z art. 2 i 3 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Państw Członkowskich⁽¹⁾, unikając wszelkiej dyskryminacji z jakichkolwiek względów, w tym ze względu na orientację seksualną;

(1) Dz.U. L 158 z 30.4.2004, s. 77.

Środa, 25 listopada 2009 r.

38. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zbadania możliwości ułatwienia swobodnego przemieszczania się obywateli UE poprzez pomoc tym obywatelom UE, którzy będą chcieli skorzystać z tego prawa, w integracji i uczestnictwie w życiu kraju, do którego zdecydują się emigrować w ramach korzystania z prawa do swobodnego przemieszczania się w Unii Europejskiej;

39. uważa, że korzystanie z tych swobód musi być zagwarantowane bez względu na granice oraz że obywatele UE muszą mieć możliwość pełnego korzystania z przysługujących im praw szczególnych nawet poza granicami UE; w związku z tym podkreśla znaczenie wzmocnienia koordynacji i pogłębienia współpracy w zakresie ochrony konsularnej;

40. wzywa państwa członkowskie do uczciwego i konsekwentnego wywiązania się z obowiązku zapewnienia obywatelom UE ochrony konsularnej i dyplomatycznej poprzez wdrożenie porozumienia w sprawie minimalnego poziomu pomocy konsularnej dla obywateli UE poza terytorium UE;

41. wzywa Radę i Komisję, by nadały priorytetowy charakter poprawie przejrzystości i dostępu do dokumentów, ponieważ są one niezbędne do osiągnięcia celu, jakim jest UE przyjazna obywatelom;

42. z zadowoleniem przyjmuje zawarte w programie sztokholmskim odwołanie do udziału w życiu demokratycznym Unii Europejskiej; zachęca Radę do zawarcia w programie sztokholmskim specjalnego rozdziału dotyczącego odpowiednich środków niezbędnych do wsparcia udziału kobiet w kampaniach wyborczych i ogólnie w życiu politycznym, aby w ten sposób wyeliminować deficyt demokratyczny spowodowany ograniczonym udziałem kobiet w wyborach lokalnych, krajowych i europejskich;

Migracja

43. uważa, że każde kompleksowe podejście do imigracji musi brać pod uwagę czynniki, które w pierwszej kolejności popychają ludzi do opuszczania swoich krajów, i wymaga jasnych planów rozwoju i inwestycji w krajach pochodzenia i tranzytu, zwłaszcza poprzez ułatwienie przekazów pieniężnych od migrantów do ich krajów pochodzenia lub wdrażanie polityki handlowej i rolnej wspierającej szanse gospodarcze, a także poprzez rozwój demokracji, praworządności, praw człowieka i podstawowych wolności;

44. podkreśla potrzebę stałego opracowywania odpowiednio finansowanych i ambitnych regionalnych programów ochrony w ścisłej współpracy z Wysokim Komisarzem ONZ ds. Uchodźców (UNHCR) i z odpowiednimi krajami trzecimi;

45. podkreśla z naciskiem, że podstawą polityki integracyjnej, imigracyjnej i azylowej Wspólnoty powinno być pełne poszanowanie praw podstawowych i Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, aby zapewnić skuteczną ochronę praw człowieka przynależnych obywatelom krajów trzecich oraz pełne poszanowanie zasady non-refoulement; zauważa, że polityka imigracyjna i azylowa powinna także uwzględniać potrzeby grup najbardziej podatnych na zagrożenia, np. uchodźców i osób ubiegających się o azyl, zwłaszcza małoletnich i małoletnich bez opieki; wzywa do opracowania spójnych i kompleksowych ram prawnych ułatwiających legalną migrację;

46. nalega na sformułowanie bardziej zdecydowanej polityki imigracyjnej ściśle powiązanej z innymi dziedzinami polityki Wspólnoty, przede wszystkim z polityką zatrudnienia, aby legalna imigracja stała się alternatywą dla imigracji nielegalnej i by zmaksymalizować korzyści odnoszone przez państwa członkowskie oraz przez samych imigrantów;

47. z naciskiem wskazuje na potrzebę konsolidacji ogólnego podejścia UE do migracji, by stworzyć nowe możliwości nawiązywania dialogu politycznego i współpracy z krajami trzecimi w celu usprawnienia przepływów migracyjnych, zapobiegania tragediom humanitarnym;

Środa, 25 listopada 2009 r.

48. podkreśla konieczność ścisłego powiązania polityki migracyjnej i polityki rozwojowej, a także konieczność intensyfikacji dialogu z krajami pochodzenia i tranzytu, zwłaszcza w celu zapobiegania nielegalnej migracji; w związku z tym podkreśla, że skuteczne, wspólne przeciwdziałanie nielegalnej migracji pozwoli państwom członkowskim na lepsze kształtowanie migracji legalnej;

Azyl

49. wzywa do dalszego rozwijania wspólnego europejskiego systemu azylowego w celu ustanowienia „azyłowej Europy” przewidzianej w Europejskim pakcie o imigracji i azylu; uważa, że wspólna procedura powinna zapewniać większą spójność i wyższą jakość podejmowania decyzji w sprawie azylu w państwach członkowskich w celu zniesienia rozbieżności w poziomie ochrony w Europie;

50. nalega, by Rada i państwa członkowskie przestrzegały prawnej definicji uchodźcy, zapisanej w konwencji Organizacji Narodów Zjednoczonych dotyczącej statusu uchodźców;

51. uważa, że ponieważ solidarność musi pozostać w centrum wspólnej polityki imigracyjnej i azylowej, to musi ona obejmować także solidarność z państwami członkowskimi przestrzegającymi swoich międzynarodowych zobowiązań dotyczących ochrony uchodźców i osób poszukujących azylu, dlatego też konieczne są starania o to, by wszystkie państwa członkowskie czyniły podobnie;

52. przypomina, że prawo do azylu należy zagwarantować wszystkim ludziom uciekającym przed konfliktami i przemocą; potępia odsyłanie i zbiorowe wydalenia do krajów, w których prawa człowieka nie są przestrzegane lub które nie podpisały konwencji Organizacji Narodów Zjednoczonych dotyczącej statusu uchodźców;

53. zachęca do negocjacji nad już przedstawionymi i przyszłymi wnioskami legislacyjnymi dotyczącymi europejskich instrumentów azylowych w celu osiągnięcia lepszych standardów i zajęcia się kwestią luk w obowiązujących ramach prawnych;

54. wzywa ponadto do solidarności między państwami członkowskimi a osobami ubiegającymi się o azyl i innymi uchodźcami;

55. wzywa państwa członkowskie do aktywnego i pełnego zaangażowania się na rzecz mechanizmów solidarności, takich jak przewidziany przez Komisję pilotażowy projekt wewnętrznego przenoszenia osób korzystających z ochrony międzynarodowej, oraz na rzecz innych inicjatyw prowadzących do powstania rzeczywistych i trwałych więzów solidarności między państwami członkowskimi, a także do propagowania regionalnych programów ochrony; w związku z tym uważa, że należy wprowadzić przejrzysty system oceny możliwości przyjmowania poszczególnych państw członkowskich i sprecyzować rolę europejskiego biura wsparcia w tym zakresie; na tej podstawie wzywa do otwartej debaty na temat poszczególnych dostępnych możliwości w celu ustanowienia obowiązkowego mechanizmu zapewniającego autentyczną solidarność, zwłaszcza dzięki przesiedlaniu wewnętrznemu;

56. w związku z tym wzywa do szybkiego sformalizowania zasady solidarności i sprawiedliwego podziału odpowiedzialności, zgodnie z art. 80 TFUE, która powinna obejmować system „obowiązkowej i nieodwołalnej solidarności” oraz ściślejszą współpracę z krajami trzecimi, zwłaszcza z krajami sąsiadującymi, w celu udzielenia im wsparcia przy opracowywaniu ich systemów azylu i ochrony w sposób gwarantujący poszanowanie praw podstawowych i międzynarodowych norm ochrony, określający realistyczne oczekiwania i nieosłabiający dostępu do ochrony w Unii Europejskiej ani niedążący do jego zastąpienia;

57. uważa, że potrzebne jest podejście oparte na partnerstwie z krajami pochodzenia migrantów i krajami tranzytowymi, by udzielały one aktywnej pomocy w zakresie kontrolowania ruchów migracyjnych, zapobiegania nielegalnej imigracji poprzez informowanie potencjalnych migrantów o zagrożeniach oraz prowadzenia skutecznych kampanii informacyjnych na temat możliwości legalnego wjazdu do państw członkowskich UE lub podjęcia w nich legalnej pracy;

Środa, 25 listopada 2009 r.

58. podkreśla, że wszelkie porozumienia z krajami pochodzenia migrantów i krajami tranzytowymi, np. z Turcją i Libią, powinny zawierać rozdziały poświęcone współpracy w zakresie imigracji, z należytym uwzględnieniem sytuacji państw członkowskich najbardziej narażonych na ruchy migracyjne i ze szczególnym uwzględnieniem walki z nielegalną imigracją i z handlem ludźmi poprzez ułatwianie pracy agencji FRONTEX;

59. wzywa do dalszej współpracy w kwestii wzmocnienia środków zapewniających rzeczywisty i szybki powrót nielegalnych migrantów niepotrzebujących ochrony, przede wszystkim na zasadzie dobrowolności;

60. wzywa do przyjęcia środków rozwiązujących problem przeszkód utrudniających obywatelom krajów trzecich przebywającym legalnie w państwach członkowskich korzystanie z prawa do łączenia rodzin;

61. podkreśla znaczenie przyznania migrantom dostępu do wymiaru sprawiedliwości, mieszkań, edukacji i opieki zdrowotnej, m.in. w zgodzie z Międzynarodową konwencją o ochronie praw wszystkich pracowników-migrantów i członków ich rodzin;

62. wzywa Komisję do przedstawienia konkretnych wniosków w sprawie skutecznego zapobiegania nadużywaniu procedur azylowych;

63. zauważa, że należy wspierać migrację cyrkulacyjną, przypomina jednak, że podejście to nie może prowadzić do dumpingu płacowego i socjalnego i nie można w nim lekceważyć potrzeby środków integracyjnych;

Granice i wizy

64. wzywa do przyjęcia kompleksowego projektu określającego ogólne cele i kształt strategii UE w dziedzinie zintegrowanego zarządzania granicami, aby rzeczywiście wdrożyć wspólną politykę w dziedzinie azylu, imigracji i kontroli granic zewnętrznych zgodnie z art. 67 ust. 2 TFUE;

65. wzywa do przyjęcia strategicznego podejścia w dziedzinie polityki wizowej w celu zachowania spójności działań, regulacji wewnętrznych i zobowiązań zewnętrznych, w tym również gwarancji równego traktowania państw członkowskich przez kraje trzecie;

66. wzywa Komisję do wyciągnięcia odpowiednich wniosków z wdrażania porozumień wizowych i readmisyjnych i już stosowanych dwustronnych porozumień o lokalnym ruchu granicznym między Unią Europejską a jej wschodnimi sąsiadami oraz z procesu liberalizacji polityki wizowej wobec krajów Bałkanów Zachodnich, by sporządzić dla poszczególnych przypadków zestaw jasnych kryteriów i punktów odniesienia w celu oceny i udoskonalenia obowiązujących porozumień o ułatwieniach wizowych, a ponadto wzywa Komisję do pracy na rzecz obszaru ruchu bezwizowego, którego celem jest intensyfikacja stosunków międzyludzkich;

67. wzywa Komisję do skuteczniejszego realizowania zasady wzajemności w odniesieniu do obowiązku wizowego w stosunkach z krajami trzecimi i do zagwarantowania tym samym równego traktowania wszystkich obywateli UE pod tym względem, do ponownego opracowania strategii przy wykorzystaniu wszystkich dostępnych instrumentów, np. sankcji, oraz do powiązania tej kwestii z negocjacjami prowadzonymi z zainteresowanymi krajami trzecimi;

68. uważa, że Europejska Agencja Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej (FRONTEX), jako istotny instrument globalnej strategii UE w zakresie imigracji, musi w pełni przestrzegać praw człowieka przynależnych migrantom; apeluje o zwiększoną kontrolę parlamentarną jej działalności oraz popiera dokonanie przeglądu jej mandatu – obejmującego jasne ramy, dzięki którym działania dotyczące powrotów będą spełniały międzynarodowe standardy w zakresie praw człowieka, a powołanie regionalnych i wyspecjalizowanych urzędów – w celu wzmocnienia jej roli;

Środa, 25 listopada 2009 r.

69. przypomina o absolutnej konieczności, jaką jest dla agencji FRONTEX możliwość liczenia na dyspozycyjność środków udostępnianych jej przez państwa członkowskie zarówno w przypadku koordynacji jednorazowych wspólnych operacji, jak i w przypadku stałych zadań;

70. wzywa wszystkie zainteresowane państwa członkowskie do rozwiązania potencjalnych problemów praktycznych lub prawnych dotyczących korzystania z zasobów poszczególnych państw członkowskich zaangażowanych we wspólne operacje;

71. przypomina o absolutnej konieczności jak najszybszego umożliwienia uruchomienia systemów SIS II i VIS; uważa, że SIS II wprowadzi istotne ulepszenia i nowe funkcje, np. wprowadzanie danych biometrycznych i wzajemne połączenia między wpisami, co przyczyni się do lepszej kontroli granic zewnętrznych i do poprawy bezpieczeństwa;

72. nalega, by nie wprowadzać nowych instrumentów zarządzania granicami ani szeroko zakrojonych systemów przechowywania danych, dopóki istniejące narzędzia nie będą w pełni funkcjonować i gwarantować bezpieczeństwa i niezawodności, oraz wzywa do dogłębnej oceny konieczności i proporcjonalności nowych instrumentów dotyczących takich kwestii jak system wjazdu/wyjazdu, program rejestracji podróżnych, dane dotyczące przelotu pasażera i system uprzednich zezwoleń na podróż;

Ochrona dzieci

73. podkreśla znaczenie traktatu z Lizbony, nadającego prawnie wiążącą moc Karcie, której art. 24 wyraźnie reguluje prawa dzieci i stanowi m.in., że „we wszystkich działaniach dotyczących dzieci, zarówno podejmowanych przez władze publiczne, jak i instytucje prywatne, należy przede wszystkim uwzględnić najlepszy interes dziecka”;

74. uznaje za istotne, by wszystkie środki UE w tej dziedzinie zakładały wspieranie i poszanowanie praw dziecka zapisanych w Konwencji o prawach dziecka ONZ i uwzględnionych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, oraz wzywa do wzmoczonych działań UE w zakresie ochrony dziecka w ramach PWBS;

75. wzywa państwa członkowskie do przestrzegania i wdrażania praw dziecka zapisanych w Konwencji o prawach dziecka ONZ;

76. nalega, by UE bardziej zdecydowanie przeciwdziałała wszelkim rodzajom niegodziwego traktowania dzieci, np. przemocy, dyskryminacji, wykluczeniu społecznemu i rasizmowi, pracy dzieci, prostytucji dziecięcej i handlowi dziećmi, oraz aby stymulowała skoordynowane wysiłki na rzecz ochrony dzieci i dbała o przestrzeganie ich praw, korzystając w swoich działaniach z wyznacznika, jakim jest Konwencja o prawach dziecka ONZ, która służyłaby jako podstawa do zmiany istniejących przepisów prawnych;

77. dostrzega nagłą potrzebę rozwiązania problemu ochrony dzieci pozbawionych opieki i dzieci odseparowanych od rodziców, z uwzględnieniem szczególnym zagrożeń, na jakie są one narażone;

78. podkreśla znaczenie uwzględniania praw dzieci w kontekście polityki imigracyjnej i zwracania szczególnej uwagi na dzieci znajdujące się w nader trudnej sytuacji; uważa, że w tej dziedzinie należy opracować ambitną strategię europejską;

79. wzywa państwa członkowskie do zagwarantowania, że polityka UE w zakresie azylu, migracji i handlu ludźmi w tym obszarze traktuje dzieci imigrantów przede wszystkim jak dzieci, gwarantując im pełne korzystanie z ich praw, bez dyskryminacji, zwłaszcza z prawa do łączenia rodzin; nalega w związku z tym, by wszelkie plany działań UE na rzecz małoletnich pozbawionych opieki i pochodzących z krajów trzecich gwarantowały, że:

a) wszystkie dzieci bez opieki przebywające na terenie UE korzystają ze specjalnej ochrony i pomocy,

Środa, 25 listopada 2009 r.

- b) UE określa działania wspierające państwa członkowskie w poszukiwaniu bezpiecznych, konkretnych i trwałych rozwiązań dla każdego dziecka w jego najlepszym interesie,
- c) w przypadku, gdy w najlepszym interesie dziecka leży powrót do kraju trzeciego, powrót ten, jak również ponowna integracja są przygotowywane i prowadzone we współpracy z krajem, do którego dziecko powraca, oraz
- d) UE współpracuje z krajami trzecimi w celu przeciwdziałania niebezpiecznym migracjom oraz stworzenia dzieciom odpowiednich możliwości w danym kraju;

80. wzywa do poświęcenia szczególnej uwagi nieletnim, bez względu na to, czy są oni pod opieką dorosłych, czy nie, celem zapewnienia, że nie są oni w żaden sposób przetrzymywani w ośrodkach zamkniętych;

81. wskazuje, że dzieci z krajów trzecich mogą być szczególnie narażone na pracę opartą na wyzysku, zwłaszcza w krajach, gdzie ze względu na ich nieudokumentowany status nie udziela się im odpowiedniej pomocy i ochrony; nalega, by polityka UE w dziedzinie pracy, azyłu, migracji oraz handlu ludźmi uwzględniała takie sytuacje oraz dążyła do ich rozwiązania;

Ochrona i bezpieczeństwo danych

82. zwraca uwagę na rosnące znaczenie Internetu oraz odnotowuje fakt, że ogólnoświatowy i otwarty charakter Internetu wymaga światowych standardów ochrony danych, bezpieczeństwa i wolności słowa; wzywa Radę i Komisję do podjęcia inicjatywy dotyczącej ustanowienia światowej platformy służącej opracowywaniu takich standardów; uważa, że bardzo ważne jest ściśle ograniczenie, określenie i uregulowanie przypadków, w których organy rządowe mogą zażądać od prywatnej firmy internetowej ujawnienia danych, oraz zapewnienie, że ich wykorzystywanie przez organy rządowe podlega najściślejszym standardom ochrony danych;

83. domaga się zagwarantowania we wszystkich dziedzinach polityki Unii przestrzegania praw podstawowych w zakresie ochrony danych oraz prawa do prywatności;

84. podkreśla potrzebę włączenia ochrony danych osobowych i prywatności do głównego nurtu polityki w świetle rozwoju technologii i tworzenia systemów informacyjnych na szeroką skalę;

85. uważa, że podejście zakładające poszanowanie prywatności od samego początku to kluczowy element każdego działania, który może zagrażać bezpieczeństwu danych osobowych osób oraz zaufaniu społeczeństwa do organów będących w posiadaniu informacji na jego temat;

86. przypomina, że z zasadą dostępności wiąże się z możliwością wymiany danych osobowych, które nie zostały zgromadzone w sposób uzasadniony i zgodny z prawem, oraz że wymiany tej muszą dotyczyć wspólne zasady; wyraża zastrzeżenia co do ułatwienia działań operacyjnych, które nie zawierają europejskich definicji i wspólnych norm dotyczących tajnych dochodzeń, dozoru obywateli itp.;

87. uważa, że zanim UE rozważy działania w tej dziedzinie, powinna ona ustalić przejrzyste kryteria oceny proporcjonalności i konieczności ograniczania praw podstawowych; uważa ponadto, że przed podjęciem decyzji należy przeprowadzić szczegółową analizę skutków proponowanych działań;

88. wyraża zaniepokojenie coraz bardziej rozpowszechnioną praktyką tworzenia profili do celów prewencji i prowadzenia działań policyjnych, przy wykorzystaniu technik pozyskiwania danych i powszechnego zbierania danych niewinnych obywateli; przypomina, jak ważne jest, by egzekwowanie prawa opierało się na przestrzeganiu praw człowieka, od zasady domniemania niewinności po prawo do ochrony prywatności i danych;

Środa, 25 listopada 2009 r.

89. z zadowoleniem przyjmuje wniosek w sprawie międzynarodowych norm ochrony danych; podkreśla, że umowy z krajami trzecimi dotyczące ochrony danych powinny być zawierane przy zachowaniu pełnej przejrzystości i demokratycznej kontroli Parlamentu oraz że niezbędnym warunkiem wymiany danych z krajem trzecim jest poziom ochrony danych w tym kraju odpowiadający normom europejskim;

90. z zadowoleniem przyjmuje propozycję kompleksowego systemu ochrony danych w UE i w krajach trzecich; wzywa do przeprowadzenia dogłębnej oceny wszystkich odpowiednich aktów prawnych (dotyczących zwalczania terroryzmu, współpracy policyjnej i sądowej, imigracji, umów transatlantycznych itd.) pod względem ochrony prywatności i danych;

91. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w programie sztokholmskim położono nacisk na znaczenie technologii w kontekście skutecznej ochrony danych osobowych i prywatności;

92. wzywa Unię Europejską, by wykazała się determinacją w uwzględnianiu – we wszystkich obszarach swojej polityki – szczególnych potrzeb osób podatnych na zagrożenia;

93. podkreśla potrzebę wyznaczenia jaśniejszych i ściślejszych granic wymiany informacji między państwami członkowskimi, a także stosowania wspólnego rejestru UE; uważa, że w przeciwnym wypadku stworzenie dużych rejestrów na szczeblu UE wiązałoby się z zagrożeniem nienaruszalności osobistej, a w miarę wzrostu zagrożenia wyciekami informacji i korupcją rejestr taki stałby się nieskuteczny;

94. wzywa państwa członkowskie, by podniosły wzajemne zaufanie do zdolności poszczególnych państw do poprawy bezpieczeństwa; uważa, że wzajemne zaufanie zależy również od ciągłej skutecznej i surowej oceny efektywności i rezultatów działań poszczególnych państw członkowskich;

Wymiar sprawiedliwości w sprawach cywilnych i handlowych w odniesieniu do rodzin, obywateli i przedsiębiorstw

Łatwiejszy dostęp obywateli i przedsiębiorstw do wymiaru sprawiedliwości w sprawach cywilnych

95. uważa, że priorytety w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości w sprawach cywilnych muszą przede wszystkim zaspokajać potrzeby obywateli i sektora przedsiębiorstw przy jednoczesnym ciągłym upraszczaniu mechanizmów wymierzania sprawiedliwości i tworzeniu prostszych, jaśniejszych i przystępniejszych procedur w celu zagwarantowania właściwego egzekwowania praw podstawowych i ochrony konsumentów; w tym celu, wyrażając uznanie dla decyzji Komisji w sprawie przedstawienia wniosku dotyczącego testamentów i dziedziczenia oraz zielonej księgi w sprawie małżeńskich ustrojów majątkowych w sytuacji separacji i rozwodu, wzywa do:

- dalszych wysiłków na rzecz alternatywnych sposobów rozwiązywania sporów zwłaszcza w celu poprawy dostępu konsumentów do wymiaru sprawiedliwości; wprowadzenia mechanizmów dochodzenia roszczeń zbiorowych na szczeblu Wspólnoty, aby zapewnić obywatelom i przedsiębiorstwom lepszy dostęp do wymiaru sprawiedliwości; zauważa równocześnie, że nie może to powodować niepotrzebnej fragmentacji krajowego prawa proceduralnego,
- przedłożenia wniosków w sprawie prostego i autonomicznego europejskiego systemu zajmowania rachunków bankowych i tymczasowej blokady środków na rachunkach bankowych, zniesienia wymogów legalizacji dokumentów, propozycji przepisów wypełniających luki pozostawione przez rozporządzenie Rzym II⁽¹⁾ dotyczące dóbr osobistych i zniesławienia, ostatecznego rozwiązania problemu porozumień dwustronnych dotyczących jurysdykcji oraz uznawania i egzekwowania orzeczeń sądowych, w razie potrzeby za pomocą protokołu do kolejnego traktatu o przystąpieniu; dodatkowo należy rozważyć złożenie wniosku w sprawie międzynarodowego instrumentu zezwalającego na dokładne zbadanie wszystkich orzeczeń wydanych w krajach trzecich, zanim zostaną one uznane i wyegzekwowane w jednym z państw członkowskich, a także przepisów wypełniających lukę w dziedzinie prawa spółek, na którą zwrócił uwagę Trybunał Sprawiedliwości, wniosku w sprawie ochrony osób dorosłych wymagających opieki oraz wniosku w sprawie rozporządzenia dotyczącego prawa właściwego dla spraw małżeńskich i dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, przyjmowanego w razie potrzeby w ramach ściślejszej współpracy, w oparciu o najlepszy interes dziecka i zasadę niedyskryminacji partnerów,

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 864/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. dotyczące prawa właściwego dla zobowiązań pozaumownych („Rzym II”) (Dz.U. L 199 z 31.7.2007, s. 40).

Środa, 25 listopada 2009 r.

- szczegółowego rozważenia pewnej formy wspólnotowych środków tymczasowych uzupełniających środki, które mogą zasądzić sądy krajowe, rozważenia odmiennych krajowych podejść prawnych do kwestii zachowywania tytułu i innych podobnych mechanizmów, uznawania międzynarodowych adopcji oraz szeroko pojętej kwestii wzajemnego uznawania krajowych aktów stanu cywilnego,
- opracowania wspólnotowego kodeksu konfliktów grupującego w jednym instrumencie wszystkie rozporządzenia przyjęte w tej dziedzinie przez prawodawcę wspólnotowego do roku 2013, aby uczcić 45. rocznicę konwencji brukselskiej, której zawarcie stanowiło kamień milowy w prawie prywatnym międzynarodowym,
- przeanalizowania zasad praktycznego stosowania wielu innowacyjnych przepisów prawnych przyjętych dotychczas w zakresie europejskiego postępowania cywilnego, by w miarę możliwości uprościć je i skodyfikować w jednym instrumencie łączącym wszystkie przepisy wspólnotowe przyjęte w tej dziedzinie;

96. nalega, by nie przyspieszać zniesienia *exequatur* w kontekście rozporządzenia Bruksela I⁽¹⁾, oraz uważa, że należy do niego dołączyć odpowiednie gwarancje;

97. z zainteresowaniem zająłby się wnioskami mającymi na celu opracowanie fakultatywnego 28. systemu dotyczącego kwestii prawa cywilnego o charakterze transgranicznym w dziedzinach dotyczących prawa rodzinnego oraz prawa osób i własności;

98. podkreśla potrzebę dalszego wspierania międzynarodowej obecności UE w dziedzinie prawa poprzez globalne rozwiązania i instrumenty wielostronne; jest zdania, że szczególne znaczenie ma ścisła współpraca z organizacjami międzynarodowymi, np. Haską Konferencją Prawa Prywatnego Międzynarodowego i Radą Europy; ponadto uważa, że UE powinna promować i wspierać przystąpienie krajów trzecich, zwłaszcza krajów sąsiadujących z UE, do międzynarodowych porozumień sądowych, co ma to kluczowe znaczenie zwłaszcza w dziedzinie prawa rodzinnego i ochrony dzieci;

Pełne korzystanie z jednolitego rynku dzięki europejskiemu prawu umów

99. wzywa Komisję do intensywniejszej pracy w dziedzinie europejskiego prawa umów w oparciu o akademicki projekt wspólnych ram odniesienia oraz o inne prace naukowe w dziedzinie europejskiego prawa umów oraz do pełnego zaangażowania Parlamentu w otwarty i demokratyczny proces, który musi doprowadzić do przyjęcia wspólnych politycznych ram odniesienia; podkreśla, że polityczne wspólne ramy odniesienia powinny wyłonić opcjonalny i dający się bezpośrednio stosować instrument umożliwiający stronom umowy, m.in. przedsiębiorstwom i konsumentom, swobodny wybór europejskiego prawa umów jako podstawy zawieranej transakcji;

100. ponownie stwierdza, że Komisja powinna udostępnić w jak największej liczbie wersji językowych projekt wspólnych ram odniesienia i inne opracowania naukowe, aby zapewnić wszystkim zainteresowanym podmiotom ich dostępność, oraz stwierdza, że europejscy i krajowi prawodawcy już teraz powinni wykorzystywać je jako niewiążące narzędzie prawne; nalega, aby już teraz odpowiednie postanowienia projektu wspólnych ram odniesienia były systematycznie i szczegółowo uwzględniane we wszystkich przyszłych wnioskach Komisji i ocenach wpływu dotyczących prawa umów;

101. zachęca Komisję, by wróciła do niedawnego pomysłu przedstawienia wzorów umów do wykorzystania w określonych sektorach na zasadzie dobrowolności, w oparciu o wspólne ramy odniesienia;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12 z 16.1.2001, s. 1).

Środa, 25 listopada 2009 r.

Lepsze prawodawstwo w dziedzinie sprawiedliwości

102. podkreśla potrzebę tworzenia najwyższej jakości prawodawstwa europejskiego w dziedzinie współpracy sądowej, opierającego się na odpowiednio prowadzonych ocenach wpływu, aby dostarczać obywatelom i przedsiębiorstwom skutecznych instrumentów; ubolewa, że w przeszłości nie prowadzono właściwych ocen wpływu w tej dziedzinie; zauważa niedawną poprawę i podejmuje się przeprowadzić w najbliższym czasie krytyczną analizę jednej z ocen wpływu sporządzonych przez Komisję;

103. jest głęboko przekonany, że aby zagwarantować minimalny poziom niezależnej kontroli przy sporządzaniu ocen wpływu, należy powołać niezależną grupę ekspertów w celu nadzorowania – przy pomocy kontroli przeprowadzanych na miejscu – jakości opinii dostarczanych przez radę ds. oceny wpływu, oraz że przedstawicielom zainteresowanych stron należy zezwolić na uczestnictwo w kontroli;

104. uważa, że współpraca prawna ma kluczowe znaczenie dla wzajemnego zbliżenia nie tylko cywilnych, ale również karnych procedur stosowanych w różnych państwach członkowskich; uważa w związku z tym, że należy w równym stopniu wspierać zbliżanie praw proceduralnych obywateli państw członkowskich w postępowaniu cywilnym i karnym;

Tworzenie europejskiej kultury sędziowskiej

105. wzywa do tworzenia europejskiej kultury sędziowskiej obejmującej wszystkie aspekty prawa; w związku z powyższym zauważa, że:

- Europejska Sieć Prezesów Sądów Najwyższych, Europejska Sieć Rad Sądownictwa, Zrzeszenie Rad Stanu i Najwyższego Sądownictwa Administracyjnego, sieć Eurojustice obejmująca prokuratorów generalnych, wyżsi urzędnicy sądowi i prawnicy mają wiele do zaoferowania poprzez koordynację i promocję szkoleń zawodowych dla sędziów i działania na rzecz wzajemnego zrozumienia systemów prawnych innych państw członkowskich oraz ułatwianie rozwiązywania transgranicznych sporów i problemów, a ich działalność należy wspierać i odpowiednio finansować; musi to prowadzić do w pełni finansowanego planu europejskich szkoleń sądowych, opracowanego wraz ze wspomnianymi powyżej sieciami sądowymi, przy czym należy unikać niepotrzebnego powielania programów i struktur i dążyć do utworzenia Europejskiej Akademii Sądowej, w skład której wejdzie europejska sieć szkolenia kadr wymiaru sprawiedliwości oraz Akademia Prawa Europejskiego;
- musi istnieć aktywna polityka mająca rozwijać wzajemne poznanie i zrozumienie zagranicznego prawa, aby w ten sposób zapewnić wyższy stopień pewności prawa i wzmocnić wzajemne zaufanie, zasadnicze dla wzajemnego uznawania; polityka ta musi umożliwiać wymianę doświadczeń, wymiany, wizyty, informacje i kursy dla prawników i sędziów, a także koordynację istniejących krajowych systemów szkoleń z dziedziny prawa w całej UE oraz organizację kursów zapoznawczych z prawa krajowego dla prawników i sędziów;

106. wzywa zatem Komisję, by sprzyjała tworzeniu wspólnego systemu punktów szkoleniowych dla sędziów i prawników przez uniwersytety, inne wyspecjalizowane instytucje szkolnictwa wyższego i właściwe organizacje zawodowe; wzywa Komisję do stworzenia sieci instytucji zajmujących się szkoleniami z dziedziny prawa w całej Unii, akredytowanych do organizowania – w stałych i stabilnych ramach – kursów zapoznawczych z prawa krajowego, porównawczego i europejskiego dla prawników i sędziów;

E-sprawiedliwość w służbie obywateli, prawników i sędziów

107. wzywa do podejmowania większych wysiłków na rzecz propagowania i tworzenia e-sprawiedliwości na szczeblu Wspólnoty w celu ułatwienia obywatelom i przedsiębiorstwom dostępu do wymiaru sprawiedliwości, a ponadto uważa, że:

- państwa członkowskie współpracujące ze sobą w ramach projektów dwustronnych powinny zadbać o takie zaplanowanie ich prac, by możliwe było wykorzystanie ich wyników na szczeblu Wspólnoty w celu uniknięcia zbędnego powielania działań,

Środa, 25 listopada 2009 r.

- istniejący korpus przepisów wspólnotowych w dziedzinie prawa cywilnego, zwłaszcza prawa proceduralnego, należy w większym stopniu dostosować do korzystania z technologii informacyjnych, zwłaszcza w odniesieniu do europejskiego nakazu zapłaty i postępowania w sprawie drobnych roszczeń, przepisów dotyczących gromadzenia dowodów w postępowaniu cywilnym ⁽¹⁾ i alternatywnego rozstrzygnięcia sporów, podejmując jednocześnie działania w zakresie dokumentów elektronicznych i przejrzystości majątku dłużników; celem powinny być prostsze, tańsze i szybsze postępowania cywilne w sprawach transgranicznych,
- należy w dalszym ciągu rozwijać takie instrumenty, jak europejski system przekazywania informacji z rejestrów karnych (ESPIRS) oraz system informacyjny Schengen;

108. uważa, że e-sprawiedliwość powinna ułatwiać obywatelom dostęp do pomocy prawnej, skrócić procedury sądowe i poprawić skuteczność procesu sądowego, dlatego wzywa, by przyszły wielojęzyczny portal e-sprawiedliwość obejmował dostęp do prawnych baz danych, sądowe i pozasądowe elektroniczne środki odwoławcze, inteligentne systemy pomagające obywatelom w poszukiwaniu sposobów załatwiania problemów prawnych oraz obszerne rejestry, spisy pracowników wymiaru sprawiedliwości i proste przewodniki po systemie prawnym poszczególnych państw członkowskich;

109. uważa, że portal ten powinien również zostać zaprojektowany jako narzędzie wykorzystywane przez sędziów, pracowników sądów, urzędników krajowych ministerstw sprawiedliwości i praktykujących prawników, którym umożliwiono by zabezpieczony dostęp do odpowiedniej części portalu; apeluje, by ta część portalu umożliwiała bezpieczne komunikowanie się, prowadzenie wideokonferencji i wymianę dokumentów pomiędzy sądami i stronami postępowań (dematerializacja postępowań) oraz weryfikację podpisów elektronicznych, a także by zapewniała odpowiednie systemy weryfikacyjne i umożliwiała wymianę informacji;

110. wzywa Komisję, by zapewniła takie opracowywanie całego przyszłego prawodawstwa w zakresie prawa cywilnego, które umożliwi wykorzystanie go w aplikacjach on-line wymagających wpisania minimalnej ilości wolnego tekstu; wzywa do podjęcia działań gwarantujących w razie konieczności udzielenie pomocy on-line we wszystkich językach urzędowych oraz dostępność elektronicznych usług tłumaczeniowych on-line; podobnie tam, gdzie występuje potrzeba doręczenia dokumentów, należy wprowadzić przepisy gwarantujące możliwość dostarczania dokumentów i przekazywania wiadomości za pośrednictwem poczty elektronicznej oraz elektronicznego składania podpisów, a gdy konieczne jest zeznanie ustne, należy zachęcać do korzystania z wideokonferencji; uważa ponadto, że wszelkie przyszłe wnioski powinny zawierać należycie uzasadnione oświadczenie Komisji o przeprowadzeniu kontroli zgodności z systemem e-sprawiedliwości;

111. domaga się, aby wpisy dotyczące przemocy związanej z płcią zajmowały widoczne miejsce w systemie ESPIRS;

Priorytety wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych

112. wzywa do utworzenia w UE przestrzeni wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych w oparciu o poszanowanie praw podstawowych, zasadę wzajemnego uznawania oraz potrzebę zachowania spójności krajowych systemów prawa karnego, czemu mają służyć:

- ambitny instrument prawny dotyczący zabezpieczeń proceduralnych w postępowaniach karnych, opierający się na domniemaniu niewinności i umożliwiający skuteczne korzystanie z prawa do obrony,
- solidne ramy prawne gwarantujące podstawową zasadę *ne bis in idem* i umożliwiające przekazywanie postępowań karnych między państwami członkowskimi, a także rozwiązywanie sporów o właściwość sądu przy wysokim poziomie gwarancji i prawa do obrony, a także zapewniające skuteczny dostęp do tych praw i do prawnych mechanizmów odszkodowania,
- kompleksowe ramy prawne zapewniające ofiarom przestępstw, a zwłaszcza ofiarom terroryzmu, zorganizowanej przestępczości, handlu ludźmi i przemocy na tle płciowym, jak najpełniejszą ochronę, w tym odpowiednie odszkodowanie zapewniane na szczeblu państw członkowskich,

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1206/2001 z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie współpracy między sądami państw członkowskich przy przeprowadzaniu dowodów w sprawach cywilnych lub handlowych (Dz.U. L 174 z 27.6.2001, s. 1).

Środa, 25 listopada 2009 r.

- wspólne ramy prawne zapewniające jak najpełniejszą ochronę świadków,
- minimalne normy w zakresie warunków panujących w więzieniach i aresztach oraz wspólny wykaz praw więźniów w UE, w tym odpowiednie zasady przyznawania odszkodowań osobom uwięzionym lub skazanym niesłusznie, wspierane w drodze zawierania przez UE umów z krajami trzecimi dotyczących powrotu skazanych obywateli tych państw, pełnego wdrożenia decyzji ramowej Rady 2008/909/WSiSW z 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej oraz zapewnienia przez UE wystarczających funduszy zarówno na budowę ⁽¹⁾ – w kontekście regionalnych planów bezpieczeństwa – nowych zakładów karnych w państwach członkowskich dotkniętych problemem przeludnienia więzień, jak i na wdrażanie programów przesiedlenia socjalnego;
- przyjęcie europejskiego instrumentu legislacyjnego umożliwiającego konfiskatę zysków i dóbr międzynarodowych organizacji przestępczych i ich ponowne wykorzystanie do celów społecznych,
- kompleksowy instrument prawny dotyczący zdobywania i dopuszczalności dowodów w postępowaniach karnych,
- środki gwarantujące pomoc prawną dzięki odpowiednim zasobom budżetowym, a także
- środki walki z przemocą, zwłaszcza z przemocą wobec kobiet i dzieci;

113. podkreśla, że w pracach nad kwestią nielegalnej imigracji należy uwzględnić zwalczanie handlu ludźmi i nie można pod żadnym pozorem pozwolić, aby prace te były prowadzone kosztem ofiar przestępstw znajdujących się w szczególnie trudnej sytuacji, zwłaszcza kobiet i dzieci, oraz przysługujących im praw;

114. podkreśla, że co czwarta kobieta w Europie była lub jest ofiarą przemocy ze strony mężczyzn; dlatego też wzywa Komisję do ujednoczenia podstawy prawnej w obecnej strukturze UE, by zapewnić objęcie wszystkich form przemocy wobec kobiet jedną szeroką definicją opartą na aspekcie płciowym; wzywa do przedstawienia – w oparciu o tę podstawę prawną – dyrektywy i europejskiego planu działania w zakresie przemocy wobec kobiet, które zapewnią zapobieganie przemocy, ochronę ofiar i ściganie sprawców; wzywa państwa członkowskie do należytego uwzględnienia szczególnych warunków życia imigrantek, a szczególnie dziewcząt, które dobrze zintegrowały się w UE (często posiadających podwójne obywatelstwo), a które w związkach uczuciowych i relacjach rodzicielskich padają ofiarą porwań, bezprawnego przetrzymywania, przemocy fizycznej i psychicznej z przyczyn religijnych, kulturowych lub związanych z tradycją, oraz do zagwarantowania przyjęcia skutecznych mechanizmów dostępu do pomocy i ochrony;

115. nalega, by uwzględnić kwestię płci na wszystkich etapach opracowywania polityki zwalczania handlu ludźmi;

Spójna wielopoziomowa strategia bezpieczeństwa: Europa chroniąca swoich obywateli (Zwalczanie przestępczości przy jednoczesnym zagwarantowaniu praw obywateli)

116. krytykuje brak kompleksowego centralnego planu ustanawiającego ogólne cele i strukturę bezpieczeństwa UE oraz strategię zarządzania granicami, a także brak szczegółowych informacji na temat możliwości wspólnego funkcjonowania wszystkich związanych z tym programów i projektów (już wdrożonych, właśnie przygotowywanych lub opracowanych na szczeblu politycznym) oraz sposobu optymalizacji powiązań między nimi; jest zdania, że analizując strukturę bezpieczeństwa UE i strategię zarządzania granicami, Komisja powinna przede wszystkim zbadać skuteczność obowiązujących przepisów, tak aby doprowadzić do optymalnej synergii między nimi;

⁽¹⁾ Dz.U. L 327 z 5.12.2008, s. 27.

Środa, 25 listopada 2009 r.

117. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zadbania, by podejmując w przyszłości działania w tej dziedzinie, UE w pełni szanowała zasadnicze znaczenie podstawowych praw i wolności i kierowała się zasadą złotego środka między bezpieczeństwem a wolnością, a także do zadbania o należyłą kontrolę i sprawną realizację tego celu; jest głęboko przekonany o prymacie państwa prawa, skutecznej kontroli sądowej oraz odpowiedzialności;

118. w nowych ramach instytucjonalnych określonych w traktacie z Lizbony zobowiązuje się wraz z Komisją i Radą dążyć do tego, by przy tworzeniu ram prawnych UE w sprawach karnych skupiono się na wspieraniu wolności obywateli UE; uważa, że niezbędną ochronę obywateli przed terroryzmem i przestępczością zorganizowaną powinny w rzeczy samej wspierać skuteczne narzędzia legislacyjne i operacyjne, z uwzględnieniem globalnego wymiaru wspomnianych zjawisk, a jej ramy powinno tworzyć jasno sformułowane prawodawstwo umożliwiające obywatelom UE pełne korzystanie z ich praw, w tym z prawa do odwołania się od niewspółmiernych lub niejasnych przepisów i od ich nieodpowiedniego wdrażania;

119. uważa, że państwa członkowskie powinny przeanalizować, w jakiej mierze możliwe jest utworzenie ram prawnych UE w sprawach karnych;

120. wzywa UE do uznania godności, odwagi oraz cierpienia pośrednich ofiar terroryzmu oraz podkreśla, że ochrona i wspieranie praw ofiar terroryzmu, a następnie przyznanie im odszkodowań winno stać się priorytetem; dostrzega szczególną bezbronność kobiet będących pośrednimi ofiarami terroryzmu;

121. wzywa do przyjęcia kompleksowych ram prawnych zapewniających ofiarom odpowiednią ochronę i odszkodowanie, poprzez przyjęcie projektu decyzji ramowej zmieniającej istniejące metody ochrony ofiar; uważa, że niezwykle ważne jest ustalenie wspólnego stanowiska zawierającego spójną i bardziej zdecydowaną odpowiedź na potrzeby i prawa wszystkich ofiar, przy zapewnieniu traktowania ofiar właśnie jak ofiar, a nie jak przestępców;

122. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że prezydencja szwedzka traktuje wsparcie dla ofiar przestępstw, w tym kobiet, które padły ofiarą przemocy i molestowania seksualnego, jak zagadnienie priorytetowe; wzywa Komisję, by zawarła w programie sztokholmskim kompleksową europejską strategię zmierzającą do eliminacji przemocy wobec kobiet, obejmującą środki zapobiegawcze (np. podnoszenie świadomości na temat przemocy mężczyzn wobec kobiet), politykę ochrony ofiar, z uwzględnieniem jej szczególnego obszaru, jakim są prawa ofiar przestępstw, zwiększającą wsparcie dla ofiar przestępstw, zwłaszcza dziewcząt, które coraz częściej stają się ofiarami poważnych przestępstw, i zawierającą konkretne środki umożliwiające ściganie sprawców; zwraca się do prezydencji hiszpańskiej, by w czasie trwania mandatu w pełni zrealizowała plan działania określony w programie sztokholmskim i by co miesiąc informowała Parlament o poczynionych postępach;

123. uważa, że cel, jakim jest bezpieczna Europa, jest uzasadniony, i zgadza się, że należy stale rozwijać i wzmocnić wspólną politykę UE w zakresie walki z terroryzmem, przestępczością zorganizowaną, nielegalną imigracją, handlem ludźmi i wykorzystywaniem seksualnym;

124. wzywa do opracowania kompleksowej ogólnoeuropejskiej strategii zwalczania zorganizowanej przestępczości, łączącej wysiłki podejmowane przez państwa członkowskie, instytucje europejskie, wyspecjalizowane agencje UE i sieci wymiany informacji oraz zasoby pozostające do ich dyspozycji; podkreśla równocześnie, że zorganizowana przestępczość gospodarcza, np. przemyt tytoniu, powoduje straty finansowe dodatkowo pogarszające i tak już poważną sytuację finansów publicznych w wielu państwach członkowskich UE, oraz wzywa do pilnego przyjęcia skutecznych środków prewencyjnych;

125. uważa, że dalsze działania przeciwko przestępczości zorganizowanej i terroryzmowi powinny w większym stopniu uwzględniać ochronę praw podstawowych oraz gwarantować odpowiednią ochronę świadków i zachęty dla osób gotowych do współpracy mającej na celu rozbicie siatek terrorystycznych, jak również obejmować strategie prewencyjne i integracyjne skierowane w szczególności do osób należących do kategorii wysokiego ryzyka; w każdym przypadku należy priorytetowo traktować etyczne działania finansowe i społeczne, mające na celu zapobieganie terroryzmowi oraz odszkodowanie i zadośćuczynienie ofiarom terroryzmu;

Środa, 25 listopada 2009 r.

126. uznaje za szczególnie ważne, by UE podjęła wysiłki w celu opanowania handlu ludźmi, który stanowi coraz poważniejszy problem; jest zdania, że walkę z handlem ludźmi należy prowadzić zarówno poza granicami UE, jak i w jej obrębie, a wszystkie wnioski dotyczące środków w tej dziedzinie powinny być analizowane pod kątem problematyki płci; uważa, że UE i jej państwa członkowskie powinny w szczególności zająć się kwestią popytu na usługi świadczone przez ofiary handlu ludźmi, wprowadzając sankcje karne i środki edukacyjne oraz prowadząc kampanie informacyjne; ponieważ handel ludźmi do celów wykorzystywania seksualnego stanowi zdecydowanie największy odsetek tego rodzaju przestępstw (według danych ONZ wynosi on 79 %), jest zdania, że należy uwypuklić i uznać związek między popytem na takie usługi a handlem ludźmi; stwierdza, że opanowanie popytu na usługi seksualne doprowadzi również do ograniczenia handlu ludźmi;

127. wzywa do popierania przejrzystości i uczciwości oraz do bardziej zdecydowanej walki z korupcją w oparciu o plan ukierunkowany na wyniki i o okresową ocenę działań antykorupcyjnych podejmowanych przez państwa członkowskie, zwłaszcza wdrażania instrumentów opracowanych przez samą UE, ze szczególnym uwzględnieniem korupcji transgranicznej; wzywa także do opracowania kompleksowej polityki antykorupcyjnej i do przeprowadzania okresowego przeglądu jej egzekwowania;

128. wzywa do aktywnego wspierania działań prowadzonych przez społeczeństwo obywatelskie przeciwko korupcji i na rzecz uczciwości, a także do zaangażowania obywateli w walkę z korupcją, nie tylko poprzez prowadzenie konsultacji w sprawie strategii politycznych i tworzenie bezpośrednich kanałów komunikacji, ale także poprzez udostępnianie środków i programów, które mają zapewnić obywatelom możliwość łatwego korzystania z przeznaczonych dla nich forów;

129. zwraca uwagę na nasilenie się zjawiska kradzieży tożsamości i nalega, by we współpracy z dostawcami usług internetowych i organizacjami użytkowników opracowano kompleksową strategię UE dotyczącą walki z tego rodzaju cyberprzestępczością, oraz by na szczeblu UE utworzono biuro pomocy ofiarom kradzieży tożsamości i oszustw związanych z tym zjawiskiem;

130. wzywa do wyjaśnienia zakresu jurysdykcji i ram prawnych mających zastosowanie do cyberprzestępstw w celu wspierania prowadzenia dochodzeń transgranicznych przez organy ścigania i operatorów oraz zawierania przez nich porozumień o współpracy, zwłaszcza w celu zwalczania pornografii dziecięcej w Internecie;

131. apeluje o politykę skuteczniejszą i bardziej ukierunkowaną na wyniki w celu dalszego wdrażania współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych, poprzez bardziej systematyczny udział Europolu i Eurojustu w prowadzeniu dochodzeń, zwłaszcza w przypadku przestępczości zorganizowanej, nadużyć finansowych, korupcji i innych poważnych przestępstw, które znacznie zagrażają bezpieczeństwu obywateli i interesom finansowym UE;

132. wzywa do corocznego publikowania obszernego sprawozdania na temat przestępczości w UE łączącego w sobie sprawozdania dotyczące poszczególnych obszarów, np. ocenę zagrożenia przestępczością zorganizowaną i roczne sprawozdanie Eurojustu, a także podkreśla potrzebę interdyscyplinarnego podejścia i kompleksowej strategii zapobiegania terroryzmowi i przestępczości transgranicznej, np. handlowi ludźmi i cyberprzestępczości, oraz walki z nimi;

133. wzywa Komisję i państwa członkowskie do bliskiej współpracy w celu wymiany dobrych wzorców oraz zdobytych doświadczeń w dziedzinie zapobiegania radykalizacji postaw; uważa w związku z tym, że dobrze jest dzielić się wzorcami rozwiązywania problemu radykalizacji i polaryzacji postaw z pozycji władz lokalnych i regionalnych, dlatego wzywa do włączenia ich w opracowywanie strategii walki z terroryzmem;

134. wzywa do propagowania współpracy policyjnej między państwami członkowskimi poprzez wspieranie wzajemnego poznania i zaufania, wspólne szkolenia oraz utworzenie wspólnych zespołów współpracy policyjnej i programu wymiany studentów we współpracy z Europejskim Kolegium Policyjnym;

Środa, 25 listopada 2009 r.

135. wzywa Komisję i Radę Europejską do pilnego naprawienia sytuacji prawnej powstałej w związku z orzeczeniami Trybunału Sprawiedliwości w odpowiednich sprawach dotyczących sporządzania czarnych list, a zwłaszcza w sprawie Kadi⁽¹⁾, przy pełnym uwzględnieniu praw podstawowych zainteresowanych osób, w tym prawa do sprawiedliwego procesu i zadośćuczynienia;

136. wzywa do ulepszenia systemu SPIRS, aby umożliwić zapobieganie ponownemu popełnianiu przestępstw w innych państwach członkowskich, zwłaszcza jeśli chodzi o przestępstwa wobec dzieci;

137. wzywa w szczególności Komisję, by na wczesnym etapie podejmowała rozmowy i konsultacje z zainteresowanymi stronami, w tym ze społeczeństwem obywatelskim, na temat wszelkich aspektów ustanowienia prokuratury europejskiej w celu zwalczania przestępstw mających wpływ na interesy finansowe Unii, zgodnie z art. 86 TFUE;

138. podkreśla potrzebę pilnego opracowania wszechstronnej europejskiej strategii bezpieczeństwa w oparciu o plany bezpieczeństwa państw członkowskich, zasadę zwiększonej solidarności i obiektywną ocenę wartości dodanej, jaką przynoszą agencje i sieci UE oraz wymiana informacji; wraz z parlamentami krajowymi zamierza dokładnie monitorować wszelką działalność Rady w kontekście współpracy operacyjnej w dziedzinie wewnętrznego bezpieczeństwa UE;

139. wzywa Radę i Komisję do opracowania strategii bezpieczeństwa obejmujących wewnętrzne i zewnętrzne aspekty międzynarodowej przestępczości zorganizowanej i terroryzmu; nalega, by UE przyjęła bardziej zintegrowane podejście do europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony oraz do kwestii sprawiedliwości i spraw wewnętrznych;

140. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do dokonania przeglądu i oceny obecnych międzynarodowych, europejskich i krajowych przepisów i strategii politycznych dotyczących narkotyków oraz do wsparcia strategii politycznych mających na celu zmniejszenie szkód, zapobiegania i powrotu do zdrowia zwłaszcza z uwzględnieniem konferencji poświęconych tym kwestiom, a odbywającym się na szczelbu ONZ;

Organy operacyjne i agencje oraz narzędzia techniczne

141. przywiązuje duże znaczenie do umocnienia Eurojustu i Europolu i zobowiązuje się do pełnego udziału – wraz z parlamentami krajowymi – w określaniu, ocenie i kontroli ich działalności, zwłaszcza w celu zbadania możliwości osiągnięcia postępów w kwestii utworzenia prokuratury europejskiej;

142. stwierdza, że należy kontynuować, a nawet zintensyfikować wysiłki na rzecz zwalczania przestępstw finansowych i gospodarczych; uważa, że w tym kontekście szczególnego znaczenia nabiera ochrona euro jako symbolu Unii; stwierdza, że do głównych celów UE powinno należeć zwalczanie fałszowania pieniądza oraz konsolidacja i umocnienie programu Perykles;

143. wzywa do dokonania przeglądu decyzji ramowej 2008/977/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. w sprawie ochrony danych osobowych przetwarzanych w ramach współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych⁽²⁾ i rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych⁽³⁾ oraz art. 13 dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych⁽⁴⁾;

⁽¹⁾ Połączone sprawy C-402/05 P oraz C-415/05 P *Kadi i Al Barakaat International Foundation przeciw Radzie i Komisji*, [2008], Zb.Orz. s. I-6351.

⁽²⁾ Dz.U. L 350 z 30.12.2008, s. 60.

⁽³⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

Środa, 25 listopada 2009 r.

144. wzywa do ściślejszej i dogłębniej współpracy między organami administracji krajowej, agencjami europejskimi i wspólnymi zespołami operacyjnymi w ramach wyspecjalizowanych sieci (np. system informacyjny Schengen II – SIS II, system informacji wizowej – VIS, system informacji celnej, Eurodac i sieci sądowe) oraz do szczególnej współpracy między służbami wywiadowczymi i policyjnymi na szczeblu krajowym i europejskim w ramach zwalczania terroryzmu i zorganizowanej przestępczości; uważa, że należy zapewnić skuteczniejszą europejską współpracę policyjną między wszystkimi krajami trzecimi i państwami członkowskimi Unii Europejskiej przy zastosowaniu właściwych zabezpieczeń, gwarantujących odpowiedni poziom ochrony danych osobowych;

145. wyraża ubolewanie z powodu braku postępów we wdrażaniu zmodernizowanego systemu SIS II i nowego systemu VIS oraz wzywa Komisję i państwa członkowskie do zadbania o usprawienie wszelkich przygotowań na odpowiednich szczeblach, by uniknąć dalszych opóźnień;

146. podkreśla konieczność stworzenia skutecznej, zrównoważonej i pewnej metody zarządzania najważniejszymi europejskimi systemami informatycznymi, np. SIS II, VIS i Eurodac, która zagwarantuje pełne wdrożenie wszystkich zasad odnoszących się do tych systemów, jeśli chodzi o ich cel, prawa dostępu do nich oraz środki bezpieczeństwa i ochrony danych; w tym kontekście podkreśla nieodzowność wprowadzenia kompleksowych, jednolitych przepisów w zakresie ochrony danych osobowych w UE;

147. przypomina, że w niektórych dziedzinach utworzenie agencji, np. Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej, Eurojustu, Europolu, FRONTEX-u oraz Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu, było niezwykle przydatne do ustanowienia PWBS; uważa, że ponieważ Schengen stanowi zasadniczy element PWBS, to podstawowe i kluczowe znaczenie ma utworzenie europejskiej agencji zarządzającej pokaźnymi systemami informacji w tym obszarze, tzn. SIS II, VIS i Eurodac, ponieważ jest to najbardziej niezawodne rozwiązanie;

148. ubolewa, że traktat z Lizbony wejdzie w życie bez odpowiedniego przygotowania przez Radę i Komisję środków niezbędnych do „nowego początku” w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości; zauważa, że w przeciwieństwie do działań wykonanych w europejskiej polityce bezpieczeństwa i obrony, zwłaszcza w odniesieniu do służby ds. działań zewnętrznych, nie przygotowano wdrożenia podstaw prawnych przejrzystości (art. 15 TFUE), ochrony danych (art. 16 TFUE) i niedyskryminacji (art. 18 TFUE), a sytuacja ta może doprowadzić do długotrwałej niepewności prawa, która zaszkodzi szczególnie PWBS; wzywa Komisję w związku z powyższym i przy uwzględnieniu art. 265 TFUE, by do 1 września 2010 r. przedłożyła następujące dokumenty zgodnie z zwykłą procedurą ustawodawczą:

- ramowy wniosek legislacyjny przedstawiający zarys udziału Parlamentu Europejskiego i parlamentów państw członkowskich w ocenie polityki PWBS i agencji działających na szczeblu europejskim (w tym organów Schengen oraz agencji Europol, Eurojust, FRONTEX i Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu),
- zmieniony mandat Agencji Praw Podstawowych, obejmujący m.in. współpracę sądową i policyjną w sprawach karnych,
- wniosek legislacyjny wdrażający art. 16 i art. 39 TUE, zwłaszcza w kwestii ochrony danych w przypadkach dotyczących bezpieczeństwa, a zarazem rozszerzającego zakres rozporządzenia (WE) nr 45/2001 w zakresie ochrony danych przez instytucje UE,
- zmienione ramy prawne Europolu i Eurojustu w celu ich dostosowania do nowych ram prawnych UE;

Środa, 25 listopada 2009 r.

Sprawy pilne

149. wzywa Komisję, by niezwłocznie przedstawiła wniosek w sprawie konsolidacji 1 200 różnych środków przyjętych w zakresie PWBS od 1993 r. w celu nadania spójności temu obszarowi polityki przy jednoczesnym uwzględnieniu nowych zadań i ról UE, a także nowych ram prawnych wynikających z traktatu z Lizbony; prace w tym zakresie należy rozpocząć w porozumieniu z Parlamentem Europejskim od obszarów uważanych za priorytetowe; przypomina Komisji, że Parlament dokona oceny jej zobowiązań w tym zakresie w czasie zbliżających się przesłuchań komisarzy; w związku z tym zwraca się do Komisji, by wyraźnie zapowiadała w poszczególnych przypadkach, który wniosek zamierza ujednoczyć lub przekształcić, i zastrzega sobie prawo do pełnego korzystania z uprawnień do wnoszenia zmian w prawodawstwie; uważa, że nowe ramy prawne PWBS powinny mieć pierwszeństwo nad potrzebą ciągłości czy konsolidacji prawodawstwa ukształtowanego w zasadniczo innych ramach konstytucyjnych;

150. podkreśla, że zwłaszcza w przypadku wniosków legislacyjnych dotyczących PWBS już w pierwszym dniu od wejścia w życie traktatu z Lizbony proces decyzyjny powinien być przejrzysty i zgodny z przepisami dotyczącymi:

- ośmiotygodniowego okresu dającego parlamentom państw członkowskich możliwość sprawdzenia zgodności z kryterium pomocniczości,
- szczególnych opcji opt-in / opt-out przyznanych niektórym krajom (Wielka Brytania, Irlandia i Dania),
- nowo przekazanych uprawnień (art. 290 TFUE) oraz środków wykonawczych, o których mowa w art. 291 TFUE, do których nie ma jeszcze podstaw prawnych;

jest zdania, że w przypadkach, gdy procedurę legislacyjną rozpoczęto zgodnie z postanowienia traktatu z Nicei przewidującymi tylko konsultację z Parlamentem, jak w przypadku licznych dziedzin PWBS, a Parlament przedstawił już opinię, to procedurę legislacyjną należy rozpocząć ponownie od pierwszego czytania zgodnie z traktatem z Lizbony, aby Parlament miał możliwość przedstawienia stanowiska ze świadomością przysługujących mu uprawnień;

151. podkreśla, że w przeciwieństwie do stwierżeń zawartych w przedstawionym przez prezydencję projekcie programu sztokholmskiego w przypadkach dotyczących praw podstawowych polityka zewnętrzna UE powinna spełniać wewnętrzne ramy prawne UE, a nie odwrotnie; apeluje o niezwłoczne informowanie go o planowanych lub trwających negocjacjach w sprawie porozumień międzynarodowych należących do PWBS, zwłaszcza tych, które opierają się na art. 24 i 38 obecnego traktatu UE; uważa, że szczególnie priorytet należy nadać określeniu przed kolejnym szczytem UE-USA spójnej wspólnej strategii przyszłych stosunków z USA w odniesieniu do PWBS, zwłaszcza jeśli chodzi o zawieranie negocjowanych porozumień:

- umowa w sprawie zwolnienia z obowiązku wizowego w związku z systemem ESTA w pierwotnej wersji proponowanej przez Wspólnotę,
- porozumienie UE-USA w sprawie rejestrów nazwisk pasażerów,
- porozumienia UE-USA w sprawie dostępu do danych finansowych (SWIFT), z należyтым uwzględnieniem porozumień UE-USA w sprawie wzajemnej pomocy prawnej i w sprawie ekstradycji,
- umowa ramowa UE-USA w sprawie ochrony danych wymienianych do celów bezpieczeństwa;

152. wzywa Komisję do uproszczenia programów finansowych ustanowionych w celu wsparcia utworzenia PWBS oraz do zwiększenia ich dostępności; w związku z tym podkreśla potrzebę solidarności finansowej przy opracowywaniu kolejnych perspektyw finansowych;

Środa, 25 listopada 2009 r.

153. zastrzega sobie prawo do przedstawienia dalszych szczegółowych propozycji, kiedy zostanie poproszony o opinię na temat programu działań legislacyjnych;

154. wzywa do przeprowadzenia przeglądu śródkresowego i dokonania oceny programu sztokholmskiego do początku 2012 r.;

*

* *

155. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządóm i parlamentóm państw członkowskich.

Euro-śródziemnomorskie partnerstwo gospodarcze i handlowe

P7_TA(2009)0091

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie euro-śródziemnomorskiego partnerstwa gospodarczego i handlowego w kontekście 8. konferencji ministrów handlu państw partnerstwa euro-śródziemnomorskiego, która odbędzie się w dniu 9 grudnia 2009 r. w Brukseli

(2010/C 285 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając deklarację barcelońską, przyjętą podczas pierwszej euro-śródziemnomorskiej konferencji ministerialnej w dniach 27-28 listopada 1995 r., która ustanowiła partnerstwo pomiędzy Unią Europejską a państwami południowego i wschodniego wybrzeża Morza Śródziemnego,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 11 marca 2003 r. zatytułowany „Szersza Europa – Sąsiedztwo: nowe ramy stosunków z naszymi wschodnimi i południowymi sąsiadami” (COM(2003)0104), dokument strategiczny Komisji z dnia 12 maja 2004 r. w sprawie europejskiej polityki sąsiedztwa (EPS) (COM(2004)0373), komunikat Komisji z dnia 9 grudnia 2004 r. dotyczący propozycji Komisji w sprawie planów działania w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa (EPS) (COM(2004)0795), a także plany działania odnoszące się do Izraela, Jordanii, Maroka, Autonomii Palestyńskiej, Tunezji i Libanu oraz rozporządzenie (WE) nr 1638/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 2006 r. określające przepisy ogólne w sprawie ustanowienia Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa ⁽¹⁾,
- uwzględniając euro-śródziemnomorskie porozumienia o stowarzyszeniu zawarte pomiędzy Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi z jednej strony a Tunezją ⁽²⁾, Izraelem ⁽³⁾, Marokiem ⁽⁴⁾, Jordanią ⁽⁵⁾, Egiptem ⁽⁶⁾, Libanem ⁽⁷⁾ i Algierią ⁽⁸⁾ z drugiej strony, oraz Euro-śródziemnomorski Przejściowy Układ Stowarzyszeniowy w sprawie handlu i współpracy między Wspólnotą a Organizacją Wyzwolenia Palestyny (OWP) (na rzecz Autonomii Palestyńskiej) ⁽⁹⁾;

⁽¹⁾ Dz.U. L 310 z 9.11.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 97 z 30.3.1998, s. 2.

⁽³⁾ Dz.U. L 147 z 21.6.2000, s. 3.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 70 z 18.3.2000, s. 2.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 129 z 15.5.2002, s. 3.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 304 z 30.9.2004, s. 39.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 143 z 30.5.2006, s. 2.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 265 z 10.10.2005, s. 2.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 187 z 16.7.1997, s. 3.